

ՕՐՀՆԵԱԼ Է ԱՍՏՈՒԱՄ

Հաստ ու անյոյս մութին մէջ յանկարծ փայլող լոյսին դէմ՝
 Զըլացումէս վերջ երկար, եւ մեծ քննէս ետք՝ Աստուած,
 Ահա կոյրի աչքերս եմ, որոնք իսկոյն կը բացուին:
 Ողորմութեամբ քու անբաւ խոնարհութիւնս կ'արթըննայ,

Կը լըւայ զիս, կը մաքրէ, քու յուսաբեր գաղտնիքիդ
 Խորհուրդին մէջ հայրական: Ու ես կ'ըզգամ վերջապէս
 Թէ որդի'դ եմ անառակ, թեւ յոյսորտ, եւ ըմբոստ,
 Որուն համար ունիս սէր, եւ դեռ անշո'շտ նըպատակ:

Երբ կոյր էի, քեզ անէծք տըւի ցաւիս փոխարէն.
 Քանի՜ դուն զիս փորձեցիր՝ այնքա՛ն ես Քե՛զ ուրացայ.
 Հըպարտութեան զէնքերով մաքանցայ Կամփիդ դէմ:

Եւ ամէն օր աւելի՜ խաւարին զո՛հը դարձայ:
 Զը թըւեցաւ ինձ երբե՛ք թէ քու սիրոյդ հասնելու
 Այս էր միակ ինձ համար գըծած դժուա՛ր քու ճամբան:

ԱՆԵԼ